

Одамлар ва тақдирлар

ҲИММАТА МУҲТОЖ

Саратон қуёши борлигини исқанжага олган. Ҳаво дим, фақат одамларни эмас, ҳатто трамвай-автобусларни ҳам лоҳасилик ўз домига тортиб, ҳаракатда олдинги шашларга сезилмайди. Ҳа-мида ҳам жуда нималар ҳам бўлганда тўғайлаётган автобус ойналаридан лип-лип ўтаётган таниш манзараларга бе-фарқ тикилиб бораётган экан, негадир юраги безовталанади, қўнғилда ғашлик сезилди.

«Ишқилиб тинчлик бўлинди», — ҳаёлидан ўтказди у кўз олдида ногиронлар аравачасида ўтирган ўғлини келтирар экан, — Тунов кун ишдан келса аравачаси ардарилиб кетиб, боши ёри-либди, ўзи ҳам, Ҳамида ҳам қанча қийналишди...»

Ҳар кун шу аҳвол. Иш тугаши билан уйига шошади. Диббандига кўзи тушиб қолган оёқ ором тоғайда бўлади, кейин эса бошқа қўмшларига уйнаб кетди...

Янги турмуш қўрган ёшларга барча «Қўша-қаринглар, яхши фарзандлар қўлинглар», — дея тилла билдиради. Дарҳақиқат, дунёга келган фарзандлар эр-хотиннинг бир-бирлари-га бўлган меҳр-муҳаббатларини, оилани янада мустақиллашди. Ота-оналар учун эса фарзанднинг соғ-саломати улғайтириш, уни уйи-жой-ли қилиб, камолтини кўришдан ортқироқ бахт йўли олам-да.

Бахтиёр билан Ҳамида ҳам ана шундай ширин орзу-ниятлар билан бир ёшда-да бош қўйиладилар. Дастлаб қизлари Феруза дунёга келди. «Биринчиси қиз бўлгани-якши», — деди шивирлаб Бахтиёр Ҳамидага. — Сизга эр-мчи бўлади, аммо кейинги эри албатта ўғил бўлади!»

Дарҳақиқат, орадан икки йил ўтар-ўтмай, 1976 йили Ҳамида паҳлавондек ўғил кўрди. Чалалоққа Рустамни дондосдек бўйсин деса яхши орзулар билан Рустамбек деб ном берилди.

Рустамбек тетапога қилиб илтифот қилинган, ташлабганда, биринчи марта «еда», «сиз» деганда қанчалик суюниш-ган, улардан бахтли одам йўқод экан дунёда.

Афсуски, тақдир уларга ҳали жуда кўп «ингом» ла-рини «асраб» қўйганлигидан беҳабар эдилар.

Рустамбек уч ёшга тўлар-тўлмас нечалари оғир, қўлим оғирлиги, деб йиғлай-диган оқат чиқарди, кейин-роқ эса унинг оёқ-қўллари ишти-бошланди. Бора-бора умуман юрмолай қолди.

Шу-шу ота-онанинг фар-зандларини бағриларига бос-ганча дўхтирхонада-дўхтир-хона кешилди, шифокор-ларга умид-ийтилоқ — билан турмушларини бошлади. Дастлаб Тошкентдаги 6-ша-ҳар касалхонасида, Янги ТошМИ шифохонасида даво-

ланинди. Лекин барча муо-лажалар бекор кетарди. Чунки шифокорлар бил-нинг касалига аниқ бир ташхис ҳам қўйишолмасди. Бир сариқ касал деса, яна бошқаси ўзга бир касалликни тахмин қиларди. Ҳатто Москвада тўрт ойлаб даво-ланишлар ҳам натижасиз кетди. Ниҳоят шифокорлар Рустамбекнинг касалини «Ревматик полирит» деб аниқ тўхтамга келишганда Ҳамида ҳатто суюниб кет-гани эсида, энди болам тува-лади, касаллигини аниқлаш-ди, деб. Афсуски, йиллар ўтгани сайин фарзанди ту-шакна михланб боришини ўша пайтда ҳаёлига ҳам келтирмаган эди. Лекин, орадан ўн йилдан кўпроқ вақт ўтган бўлса ҳамки, онанзор ҳамон ўша умид, илинж билан яшайди. Қани энди ўғли ҳам бошқалар каби югуриб келиб, унга пешвоз чиқса, онажон, деб қўлидан юқини олса. Бутун аламлини, қийинчиликлар, чеқкан нэтирболари унут-ларди.

Шундай ўй-хаёллар бил-лан Ҳамида уйига етиб кел-ди. Қўнғилдаги безовталик, ғашлик ёзалиб кетмаган эди. Ҳар кун ишқилиб кел-ди, уни хурсандчилик бил-ан қарши оладиган, кун бўйи ичида йиғиб қўйган гаиларини шошиб-пишиб тў-киб соладиган Рустамбек бутун қўрқинмасди.

— Уканг қани? — сўради у эшикни очган қизи Фе-рузадан.

— Уйда, ўқийдиган кел-ганидан бери деразга тер-мулганча қимир этмай ўти-рибди, гаплаганиси ҳам кел-мапти.

— Ҳамида уйга кириб, диванга охиста ўтирар экан сўради: — Ҳа ўғлим, салом қани? Нима, тобинг йўқми?

Рустамбек лойқад эди. У онасига эшитилар-эшитилмас салом берди. Рангиз ўчган, қўллари ғамгин. Овозида ҳам қандайдир титроқ сезди она. Ҳамида ўғлини шу ҳол-да кўриб кичириб кетган-дек ҳис этди Ҳамида. Ҳаёли-дан келар эканки ўзига ва ёлғиз Оллоҳга аён эди.

Шу тақдир унга шундай оғир кўрғунлиги раво қў-либди. Қани энди илож йў-ли-юлса-ю, ўғлининг оёқла-рига оёқ бўлса... Унинг дардини ўзига олса...

Уртага чўккан юракларини музлатувчи, қалбларни ке-мирувчи соғув сукунатни аравачанинг гижирлаши буз-ди. Рустамбек бир оғиз ҳам сўз демай онасига буклог-ли хат узатди.

Ҳамида жон ҳолатда ун-га кўз югуртирди.

«Онажон, Сизларни ҳам жуда қийнаб юбордим. Мен ҳечам ҳаффа бўлмайман. Агар Сизларга ортинчалик қила-ётган бўлсам мени ногиро-н»

лар уйига обориб қўйила... — Нима, нима? Рустам-жон, нималар дейсан? Ўғ-лим, нималарни эдинг? Мен сенга шу умидлар билан...

Онанинг бутун вужуди титраб, кўз олди қоронгу-лашди. Тошкент алақандай нарсга тикилгандай бўлиб га-пириб қолди. Ўғлини қў-чоқлаганча йиғлар экан, кўз ёшлари қўлидаги хатта то-мар эди.

Рустамбек ҳеч қачон она-сини бу ҳолатда кўрмаган эди. Нима қилишини бил-май, меҳрибонлигини елкаси-га бошини қўйганча у ҳам йиғлашга тушди.

Одатда шундай бўлади. Сикитлан юраклардаги аламлилар кўз ёшлар билан ювилгандан кейин дил енгил-тортиб, киши енгиллашади, фикри тинчлашади. Она-бола шу қўйи бирпас ўти-ридилар. Кейин Ҳамида ўғ-лининг бошини силаб охиста гап бошлади:

— Ўғлимжоним, ўзинг йи-лаб кўр, болагинам. Тузали-шинг ўзингга ҳам боғлиқ. Энг аввало ўзинг шунинг учун интилишинг, бу йўлда астойдил курашининг керак. Ўқитан китобларингдаги тақ-дир тақдирингга ўхшаши қаҳрамонларининг бир эсла-ши. Баъзиларнинг ахволи сенкидан ҳам оғир эди. Ле-кин улар умидсизликка ту-шиб қолди. Қийинчиликлар-дан кўчириб ортга қайтиб, қисматини шу экан деб қола-верибмади. Мана янгидаги-на газетда биргаликда ўқи-ганимиз кинолани Рафў Ах-медовни бир «Елдинга ол!» Қанчалик юксак ирода бил-лан машҳур расмол бўлиб етишди.

Ўғлига насихат қилин-ти-ю, аслида унга нечоғлик оғир эканлигини Ҳамида жуда да яхши билди. Мана бир неча йиллардан буён шу тўрт девор ичида, ҳовли бўл-са ҳам майлиди, бирпас ара-вачасида айланб юриб кўн-ли ёзиларди. Иккинчи ча-ватдан минг машаққат бил-лан пастга олиб тушишдан, баъзан болалар уни ўраб олишганди, баъзи шўхроқ-ларни тегасоқили қилишдан, қўн-қўнлиларнинг бир-бирларига маъноли имлаш-ларини кўриш она учун на-қадар азоб эди. Бундай ҳо-латларни албатта Рустамбек ҳам тушунар, шу тўғайли ҳам бора-бора пастга туши-ши ҳам ҳоҳламай, одамови бўлиб қорарди.

Биз бу оилада бўлгани-мида Рустамбек ўз ёшга нисбатан анча жиддий, тенг-қўларидан ҳам чуқур му-шоҳадали фикр қўйишни сездик.

Нечаси-ю кундузи худ-додан фақат бир нарсани тузалиб, ўз оёқларим билан юриб кетишни сўрайман. Ўзим учун ҳам, менинг дар-дида кўйиб-ёнб юривчи онам учун ҳам тузалишим керак, деб ўйлайман. Агар юриб кетсам онажонимни

умрбод қафимда кўтарар-дим.

Биз Ҳамида билан ҳам узок суҳбатлашдик. Онажон ўз дардини, аламини, юраги-нинг қат-қатларини кемириб ётувчи нэтирболарини тў-киб солди.

Ана шу ўғлининг кў-йида кўриган илорам, бош сўзмаган эсининг қолмади. Ҳозир «домда» яшашли-гини, уни кичикроқ бир ҳовлида уйларга алмашти-риб беришларини, чунки «домда» ўғлим учун ҳам, уни парваршиловчи мен учун ҳам жуда қийин бўла-ётганлигини ёзиб, район ҳо-кимлигига (аввалгига район партия қўмитаси, район ик-рония қўмиталарига) неча бора мурожаат этдим. На-тижаси бўлмади. Ниҳоят, ша-ларини кўриш она учун на-қадар азоб эди. Бундай ҳо-латларни албатта Рустамбек ҳам тушунар, шу тўғайли ҳам бора-бора пастга туши-ши ҳам ҳоҳламай, одамови бўлиб қорарди.

Биз бу оилада бўлгани-мида Рустамбек ўз ёшга нисбатан анча жиддий, тенг-қўларидан ҳам чуқур му-шоҳадали фикр қўйишни сездик.

Нечаси-ю кундузи худ-додан фақат бир нарсани тузалиб, ўз оёқларим билан юриб кетишни сўрайман. Ўзим учун ҳам, менинг дар-дида кўйиб-ёнб юривчи онам учун ҳам тузалишим керак, деб ўйлайман. Агар юриб кетсам онажонимни

Ишламай, уйда ўғлининг боқиб ўтирай десам, замон кўтармайдик. Ногирон фар-зандга қараб ўтирган учун тўлалигидан 60 сўм нима ҳам бўларди дейсан. Ўғлим-нинг касалини чет элда да-

воласи бўлар экан. Лекин бунга жуда кўп пул керак. Мен ҳам, турмуш ўртоғим ҳам оддий маошга кун қў-рувчи одамлармиз. Уч фар-занд, рўздордан орттириб, йиққан жамғармамиз ҳам йўқ. Шунинг учун ҳам рўз-номанинг орқали қалбда иймон бор, саховатли меҳ-руратли кишиларга муро-жаат этаман.

«Бизга ёрдам беринг, биз-нинг бошимизга тушган сав-до ҳеч қимнинг бошига туш-масин. Ҳаётга энди келаят-ган фарзандим ҳақиқат-жур-мат саховатингизни ая-манг».

Албатта, республикамиз-да, вилоятимиз ва Тошкент шаҳрида бу каби қалби ши-каста ногиронлар аз эмас. Уларнинг ҳаммаси ҳам рўз-номани, меҳрга муҳтож. Ле-кин Поштахотимизнинг 1-тан-сиқбев мавзеси 8-уй, 44-хонадонда истиқомат қилув-чи Асатуллаева Ҳамида опа-нинг бу илтимосини газета орқали билдиришга аҳд қил-дик.

Орамида Саховатли ки-шилар кўп. Бунга ишонч ҳо-сил қилган ҳолда, махсус очилган қўйидаги ҳисобни Сизларга ҳавола этмоқчи-миз: 000700556 код 172682304 Тошкент шаҳар Саноат қўрилиш банкнинг Юсуфобод (собиқ Киров) бў-лими. Шодибек Рустамбек ҳисобига.

Зулхумор ЖҲАЕВА.

шифокорлар кам, бекор аёл-лар эса эркак шифокорларга кўрinishмас экан. Шу боис Ф. Тураҳужаева қўлаб жиддий аёлларни даволаб, олқини, савоблар олиб қайт-ди.

Мен ҳам дўхтир қизимни умр бўйи дуо қиламан. Та-ни-жонини соғ бўлсин, фар-зандларининг роҳатини кўр-син.

Абдуфаттоҳ ҳожи НАБИ-ХУЖА ўғли.

ЯХШИЛИКНИ КЎЗЛАГАН МУРОДИГА ЕТАДИ

Яқинда Қўрай ноҳия фа-оллари ҳамда Ҳоким ҳузу-ридаги маслаҳат кенгаши-нинг йиғилишида «ХП чақи-риқ Ўзбекистон Республика-си Олий Кенгашининг ўни-чи сессияси қарорлари ва бу ҳуқуқий ақтларни ҳаётга тарбиқ этиш чоралари ту-ри-си»даги масала юзасидан Ўзбекистон Давлат назорат қўмитаси раиси, Ўзбекистон халқ депутати М. Мирқоси-мов

